

ŠTAFETOVÝ KOLÍK

MARTIN K.

(Praha, 7. března 2004)

Boží slovo je mezi námi mocné. Bůh se nespokojil s tím, že by nás nechal být tam, kde jsme byli. Bůh se nespokojil s tím, že by nás nechal tam, kde bychom mohli zůstat. Ale přináší nám neustále nové a nové výzvy. Dábel vidí, že mu unikáme z rukou, vidí, že nezůstáváme, kde bychom mohli zůstat, a že se neutáboříme v oázách, ve kterých bychom se mohli utábořit, pro přesvědčení a pro strach, že okolo nás je poušť a další cesta vede pouští. Dábel neví, co dělat. Vězte, že stojíme proti němu. Vězte, že v naší chůzi ve shromáždění, kde jsme, stojíme proti němu. Hledá, co by mohl učinit, aby nás zastavil. Pokud totiž naši cestu dokonáme, pokud doběhneme dobrý boj víry, bratři, tak je to jeho zkáza. Tak jako lidi ve světě, když vědí, že chcete učinit něco k jejich zkáze, půjdou proti vám. Budou se snažit vás zastavit, budou se snažit udělat všechno pro to, aby tomu zabránili. Stejně tak ďábel ví, že jeho hodina je krátká, a ví, že jestli skrze někoho může přijít jeho soud, tak je to skrze Boží syny. To není můj názor, to je to, co praví Bible.¹

Měli bychom se oprostít od vlastních názorů a idejí. Měli bychom se oprostít od toho, jak vnímáme, co Bůh dělá, a jak vnímáme, co máme dělat my. Měli bychom ztratit názor na svůj vlastní život. Měli bychom ztratit názor na to, co to je dobrý člověk. Měli bychom ztratit názor na to, co je dobrý život. Amen? Protože jsme těmito názory obklíčeni. Intelektuálně se vychloubáme sami před sebou a sobě navzájem, jak dobře vnímáme spravedlnost. Amen? A přitom nevíme, že Bůh tohle všechno považuje za nic, za lejna. Pokud chceme vstoupit do plného vydání se Ježíši Kristu, pak bychom tohle měli opustit. Protože když přišel člověk a říkal: „Dobrý mistře,“ první, co mu Ježíš řekl, bylo: „Proč mi říkáš

---

¹ I. Korinským 6:3 – „Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci?“

dobry?“ První slova, která mu Ježíš řekl, byla, proč mi říkáš dobrý. Kdo je dobrý? „Jenom Bůh je dobrý.“

Měli bychom odmítnout tezi „dobrého člověka“, bratři. Pokud žijete dobrý život, pokud jste dobří lidé, tak jste daleko od Boží slávy. Bůh nás nepovolal, abychom byli dobří lidé. Bůh nás nepovolal, abychom žili dobrý, hezký život, který vede nás i naše blízké do pekel. Amen? Bůh nás povolal k tomu, abychom odložili svoji spravedlnost a vzali spravedlnost Boží. Boží spravedlnost, která pramení z vykoupení, která pramení z toho, že vyznáme, že nic nejsme. Pokud bych protnul přímkou svého vlastního dobra a podíval se, kam vede, tak nevede ke spasení ani mojí vlastní duše, natož duše lidí okolo. Amen? Ježíš sám se zřekl toho, že je dobrý. (Proč mi říkáš dobrý?) Na mně není nic dobrého kromě Boha. Amen? A tak bychom měli padnout před Boží tvář a měli bychom porozumět, stejně jako Ježíš (a kdo to byl Ježíš, a kdo jsme my), že v nás není nic dobrého. Jak říká Pavel, v člověku nepřebývá nic dobrého.² Amen? Žádný motiv, který je z člověka, není dobrý. A tak si nemůžu myslet, že když jsem byl vychován v křesťansko-judaistickém prostředí, je to předpoklad k tomu, abych byl dobrý. Potřebuji padnout před Boží tvář a potřebuji vidět svou padlou přirozenost.

Víte, to je jako s dětmi. Svět nechce říkat o dětech, že jsou zlé, protože jsou malé, roztomilé a příjemné. Ale kdybyste dětem dali moc a autoritu, tak vás zahubí při první příležitosti, kdy jim nedáte, co chtějí. Teď hned. Kdybych vzal svoji Johanku nebo jakékoliv jiné dítě, dal jí zbraň se spouští nebo něčím takovým a ona by měla hlad... Jí nejde o to, abych se já měl dobře. Ale první, co udělá, že půjde přes mrtvolky, aby uspokojila sebe. A co se stalo mezi tím, když má rok, a mezi tím, když má dvacet nebo třicet? Co se stalo, abychom si mohli myslet, že je to jinak? Kdybychom mohli sejmut masku svého jména nebo bychom si mohli vzít jinou masku a nikdo by na nás nemohl ukazovat prstem, tak nevěřím, že by lidé chodili ve spravedlnosti. Ale páchali by hříchem, aby uspokojili sami sebe. Protože v člověku není a člověku nebylo dáno skrze nic než Boha, aby toužil položit svůj život pro ostatní. Tohle je Boží výsada. V člověku to není odjinud než z Boha. Potřebujeme to vědět a odložit

---

² Římanům 7:18 – „Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém,) dobré...“

svoji dobrotu. Odložit svůj život, odložit svoji duši, odložit to, co si myslíme, že znamenáme a jsme. Vyznat spolu s Pavlem, který, přestože byl „dobrý člověk“.... – byl vzdělaný farizeus, chodil v zákoně, zcela jistě se modlil a postil jednou nebo dvakrát týdně, řekl: „Já jsem první z hříšníků.“³ Já jsem ten první, jehož jméno a jehož život v sobě nenese nic dobrého. To znamená to slovo, že je první z hříšníků. Amen. Řekl: „*Ale proto milosrdenství ...*“. Skrze Boží dobrotu, protože Bůh se ke mně sklonil, mohu běžet dobrý boj víry.

Chci vám říct, že vaše vlastní spravedlnost vám brání přijmout Boží spravedlnost. Protože do vaší duše se nevejde dvojí spravedlnost. Musíme se nejdříve zbavit naší vlastní spravedlnosti a přijmout, že bez Boha nejsme nic. Že bez Boha jsme hříšní. Že bez Boha jsme prázdní a že bez Něj pro tento svět nedokážeme udělat nic dobrého a spravedlivého. Bůh se dívá jinak, než jak se dívá člověk. Halelujah. A pokud přijmeme Jeho spravedlnost, naše chůze se změní. Možná si říkáte: „Já nechci kulhat jako Jákob. Jeho chůze se zhoršila.“ To není pravda. Jeho chůze se změnila. Promítněte si jeho život a uvidíte, že jeho chůze se změnila. Amen? Bůh nám mluví svoje slovo a zjevuje nám svůj pohled, abychom nebyli oklamáni pohledem člověka. Protože pohled člověka přichází z d'ábla. Snaží se říct, abychom se uklidnili, abychom spočinuli, abychom nabrali – a teď se vrátím k středečnímu kázání – formu zbožnosti. Tehdy si myslíme, že jsme dobří lidé – když máme formu zbožnosti.⁴ Když navenek všechno vypadá fajn. Rozumíte mi?

Lidé, kteří se setkali s d'áblem, jako třeba bratr Cecil, říkali, že vždycky, když d'ábel přišel, vypadal jako džentlmen. Ne chlupatá hnusná příšera. I když i to. To záleží. Ale on bere na sebe co? Podobu anděla světla.⁵ Dábel za ním přišel v obleku. Byl v obleku a jednal s ním jako bankéř nebo někdo takový. Mluvil vznešeně a velmi kultivovaně. Dobrý člověk. Rozumíte mi? Dábel v tomto věku nepřichází a netváří se přitom

---

³ I. Timoteovi 1:15 – „Věrnát' jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichžto já první jsem.“

⁴ II. Timoteovi 3:5 – „Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od takových se odvracuj.“

⁵ II. Korintským 11:14 – „A není div. Nebo i sám satan proměňuje se v anděla světlosti.“

jako poslední bezdomovec, o kterém by každý řekl: „Pche!“ Ale přichází v rouchu dobrého člověka, v rouchu vlastní spravedlnosti, dokonalosti v tom přirozeném. Amen? A přesto je to to, co vede do pekel. To, co se dokáže otočit a zabít a zničit. Rozumíte mi? A to je to, co nám Bůh říká, abychom odhodili.

Ježíš takhle nechodil. Na Ježíši nebylo nic... V Izaiáši (cituji dost veršů a doufám, že pak budete schopni se k tomu vrátit a ty verše si třeba najít) se píše, že na Ježíši nebylo nic na pohledění žádostivého.⁶ Amen? Kdybyste se podívali na Ježíše, nic byste nežádali. Takže se nemůžeme snažit nést obraz anděla světlosti, který má vnější formu zbožnosti, dokonalosti a dobroty a spravedlnosti, a vevnitř mít převrácené srdce. Ale naopak nést obraz toho, který přišel, a navenek nebylo nic, co by prezentoval. Navenek nebylo nic, co by nabízel. Ani bohatství ani sláva ani moc ani lidská moudrost. Ani intelekt ani bydlení, nic, co by mohl nabídnout.

Bůh k nám mluví a zjevuje nám svůj charakter a svou touhu. Abychom dokázali opustit a vytrhnout se, když se nám ďábel snaží předložit nějakou vnější formu, která nás má uspokojit. Vnější formu, kdy jsme dobří lidé. Bůh praví, že v lidském srdci není nic dobrého. Že je nejprevrácenější z člověka⁷. Nejprevrácenější věc na světě. Bůh nás zcela zjevně, je-li to Bůh, napomíná a ve středu nás taky napomínal a mluvil právě o tomhle aspektu.

A já chci říct, bratři, že si nemůžeme..., vlastně můžete, jak kdo chce. Vždycky, když tohle říkám, říkám, jak kdo chce. Protože jsme tady dobrovolně. Amen? Tady jsme dobrovolně a kdekoliv jinde jsme dobrovolně, i v nebi a v pekle jsme dobrovolně. Je to všechno naše rozhodnutí. To je základ. Jak to říct, aby to někdo nevzal špatně? Tím prvním, kdo vymyslel demokracii neboli svobodu, byl Bůh, ač demokracie jde proti Bohu. Ne, že bych to nevěděl. Ale Bůh byl ten, kdo vymyslel svobodnou

---

⁶ Izaiáš 53:2 – „Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidělit' jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.“

⁷ Jeremiáš 17:9 – „Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nejprevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?“

vůli a dal ji člověku. Amen? Takže všechno tohle je svobodné, je to založeno na tom, že se člověk rozhodne, a se všemi důsledky.

Heylel měl plné právo se rozhodnout a dokazuje na sobě tu plnost svobody, kterou Bůh dává. Jednomu z nejvyšších andělů, jednomu z nejvyšších andělů, jednomu z archandělů, Heylelovi, dal Bůh svobodu. Tak jako Gabrielovi a Michaelovi a každému z nás. Bůh mu dal svobodu, aby mohl sloužit, anebo nesloužit. Aby mohl chválit, anebo nechválit. Aby mohl hledat Boha, anebo hledat vnější formu zbožnosti. Heylel se nechtěl postavit proti Bohu. Heylel chtěl sám být bohem. A to, že si vybral zlo, bylo jenom proto, že už nic jiného nezbývalo. Amen? Jeho prvním záměrem nebylo zlo, jeho prvním záměrem bylo, že chtěl vynechat Boha. Chtěl dělat stejné věci a kdyby to šlo, tak možná měl chvály a dobrotu a spravedlnost a lásku. Chtěl být nad Bohem. Chtěl mít lid. On nechtěl mít zlý lid, chtěl vládnout nad Sionem, chtěl vládnout nad Božím lidem, amen? Z toho důvodu padl, protože chtěl zaujmout místo Kristovo, tudíž stát se antikristem. Halelujah. A tak to je jeho snaha, to je ten jeho tlak, abychom ze svého života odstranili Boha a sloužili jemu. A klidně ve spravedlnosti.

Víte, co mi řekl? Kdysi dávno. Říkám deset let, ale ono to určitě bude víc než deset let. Už je to dvanáct. Byli jsme na konferenci a já jsem tam jako nováček poslouchal slovo a byl jsem nadšený. A ďábel za mnou poslal nějakého prince. Představil se mi, že je kníže, myslím, nebo něco takového. A říkal mi: „Posílá mě za tebou sám satan.“ On ho tehdy nazýval jinak, já nevím přesně jak. Sám princ nebo něco takového. „Posílá mě za tebou sám satan se vzkazem a říká: „Jestli budeš věřící, to mně nevadí. Jestli budeš kazatel, ani to mně nevadí. Ale jestli budeš poslouchat a následovat tohle slovo, tak tě zabiju.““ Až s odstupem času tomu začínám víc a víc rozumět, co se snažil říct. Satana absolutně nevzrušuje, když jsou lidé jen tak věřící. Satana absolutně nevzrušují zástupy kazatelů. Satana vzrušuje a satanu vadí, když se někdo vytrhuje z jeho moci.

Teď si možná říkáte: „Copak se věřící nevytrhli z jeho moci?“ Věřím, že mu vadí, když nepřijmeme tu vnější formu zbožnosti, ale když hledáme Hospodina, samého Boha. Protože ďábel je spokojený, když

z našeho života vyčleníme Boha a zůstane nám božskost, pravidla, dobrota. Nevadí mu naše dobrota. Klidně mějme naši dobrotu. Ale vadí mu Bůh. Protože to je jeho konkurence. Jemu vadí Bůh. Proto se snaží všemi způsoby. A když nás neumí připravit o dobrotu, o „dobročlověčenství“, tak z nás klidně udělá dobré lidi. Věřte tomu, že ďábel z vás může udělat dobré lidi, kteří sami sebe a své okolí vedou do pekla. Protože peklo, prosím vás, není o tom, že by tam byli špatní lidé. Peklo si nevybírání na základě špatných lidí. A v nebi nebudou dobří lidé. Amen? To je ďábelská koncepce, která říká, že to je přece „takovej dobrej člověk“, ten do toho nebička určitě musí dojít. Boží slovo praví jinak, Boží slovo říká, že cesta mezi peklem a nebem, ta hranice mezi peklem a nebem, je jenom v našem rozhodnutí: Bůh ano, nebo Bůh ne. Jestli se Bůh stává centrem našeho života – ano, nebo ne. Mimo nebe skončí spousta takzvaných dobrých lidí. A v nebi skončí spousta takzvaných špatných lidí. Navzdory tomu, co by si přál tento svět. Navzdory tomu, jak hodnotí tento svět. Víte, do nebe se na poslední chvíli dostane hříšník, který visí na kříži za své zločiny. A on vyznal, že si je vědom toho, že je hříšný. Protože řekl: „Nevím, proč je tady On, ale vím, proč jsem tady já.“ Amen? „Ježíši, pamatuj na mě.“ A tohle slovo stačilo k tomu, aby byl v nebi.⁸ Navzdory všem dobrým lidem, kteří by si přáli opak.

Takže rozdělení mezi peklem a nebem není o dobrých lidech a o špatných lidech. Amen? Protože Bůh se na to dívá jinak. On řekl: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji.“ Na rozdíl od těch dobrých farizeů, kteří tady stojí a kteří klidně můžou skončit v pekle. Protože to je jejich volba. Oni si nevybrali Boha. Jejich dobrota jim byla vzácnější než Bůh sám.

Proto i já tady stojím a není to z nějakého mého plezíru, že by to byla nějaká úchylnka, se kterou jsem se narodil. Čas od času tady stojím, doufám v poslušensství Boha a kážu vlastní duši i vám a každému, kdo je ochoten a schopen slyšet a chodit v tom, co slyší. Kážu každému z nás, že Bůh se dívá jinak. Bůh se dívá jinak. **Bůh nám svěřil něco, v čem si nemůžeme dovolit jít napůl.** Bůh má svoje dílo, které činí. A na konci

---

⁸ Lukáš 23:41-43 – „Myť zajisté spravedlivě trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky své bereš, ale tento nic zlého neučinil. I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého. I řekl jemu Ježíš: Amen, pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.“

toho díla stojí Boží synové. Boží synové, kteří zjeví samého Boha. To je záměr, který jde dál než jakýkoliv záměr lidstva. Stojí výš než cokoliv, co kdy lidé udělali. Jestli si lidé předsevzali, že něco vybudují, že bude mír, že bude válka, že bude já nevím co, tak tohle je záměr, který má Bůh. S lidstvem. Všechno ostatní je tomuto záměru podřízeno.

Nevím, jakou máte v práci pozici, ale určitě jste viděli situaci, kdy vyšší záměr převálcoval nižší záměry. Pro vyšší zájem Bůh hýbe s lidstvem. Bohu není líto Egypta a egyptského faraóna. Potřel ho, aby vyvedl svůj lid. Bůh se neohlíží na malé věci, jako jsou národy, zřízení, Evropská unie. Na takové věci se Bůh neohlíží. Jde a činí své dílo spravedlnosti.

Bůh se neohlíží na peníze, co to bude stát. Bůh se neohlíží na lidské životy, co to bude stát. Protože ví, že to, co přijde, daleko vykoupí i zpětně vše, co se stalo. Já se neohlížím na investice a prodám všechny perly, protože vím, že to, co si za ně koupím, vyváží ty perly, které jsem měl. Všechno, co jsem měl doteď, amen? Bůh prostě platí a platí a platí. Čím Bůh platí? Platí krví svatých. Amen? A platí a platí a platí. A čeká, investuje, investuje a čeká na ten okamžik, kdy se ta investice vrátí. Kdy to, co proinvestoval za šest tisíc let, vyvrcholí v něco, co vygeneruje takové „peníze“... Věřím tomu, že jste duchovní, že víte, o čem mluvím. Že se nebavíme o tom, že se obalíme nějakými stříbrnými, zlatými kulatými anebo nějakými papírovými penězi. Protože tak to nebude. Ale Bůh vygeneruje takové „peníze“, skrze které zaplatí všechno dozadu a všechno dopředu. Amen? Bůh skoupí pole v naději a ve víře, že v tom poli je poklad, který mu zaplatí nejen cenu pole, ale vykoupí všechny dluhy, které kvůli tomu udělal. A zaplatí celý Jeho život do budoucnosti.

Bůh platí a platí a platí. Teď si představte, že jsme někde na konci věku. Na konci šesti tisíc let. Bůh povolal lidi a nechal je, aby nám donesli až do našeho 21. století to, co zamýšlí. Aby nám zachovali tu investici, pro vás, pro mě, pro nás, pro Boží jméno, pro Boží slovo, pro Boží záměr. Bůh nechal lidi zaplatit životy, aby nám donesli, co nám donesli.

Bůh mi to ukázal jako štafetový běh. Jako kdyby každá generace běžela jeden ovál. Oni to myslím běhají po stadionu. Takže běží

ovál na stadionu, já nevím, jestli běží jedno kolo nebo čtvrt kola, to je jedno, budu říkat kolo. Každá generace uběhne jedno kolo a má svůj cíl, svůj úkol, má svůj mandát. Ale, prosím vás, žádný z těch štafetových běžců neběží pro sebe. Jeho čas se nepočítá. Žádná štafeta nevyhraje proto, že Franta druhý běžel nejrychleji ze všech. Sčítá se čas všech, takže každý z nich běží pro celý tým. A tak není podstatné, že Franta druhý je rychlík, ale je podstatné, aby každý běžel podle toho, jak může, dokonal svůj běh a předal štafetu, jak může.

Já jsem nad tím přemýšlel a viděl jsem sebe jako mladého kluka, když mi bylo šestnáct let, když jsem se obrátil. Jak tam stojím takový trošku... – víte, co to je šestnáct roků. Trošku jako: svět je mi málo. Jak tam stojím a říkám: „No problem! Tady jsem!“ Jsem připravený, svítí sluníčko, každý sval na mně hraje a teď vidím, jak běží ten běžec za mnou, jak mi podává štafetový kolík, já ho беру do ruky a vybíhám. Viděl jsem, jak mi ruka kmitla dopředu. Nevím, jestli to byla vize nebo jestli jsem takhle přemýšlel. Jak mi ta ruka kmitla dopředu, najednou jsem uviděl – tlip! – skápla z ní krev. Zarazil jsem se a zastavil se. Zarazil jsem se a viděl jsem, jak z toho štafetového kolíku skápla krev. Víím, že se moje tvář zarazila. Nevěděl jsem, co se děje. Do té doby jsem si myslel, že běžím nějakou štafetu, že si uběhnu kolečko... „Fajn! Jak se máš?“ „A co ty?“ „Čau, dobrý.“ Ale najednou jsem dostal něco do ruky a teprve teď mi postupně dochází, co se děje.

Dostal jsem do ruky štafetový kolík, ze kterého kapala krev. A znovu kápla krev a já jsem si všiml, že kolík je celý od krve. Když se podívám na ty lidi za mnou, podívám se na všechna ta kola přede mnou, najednou začínám mít bázeň, dochází mi, co dělali ti lidé, kteří běželi přede mnou. Myslím ty, co běželi ta kola přede mnou. Vidím, jak pokládali své životy za to, aby mně předali ten kolík.

Vidím, že jsem najednou v nějakém řetězci. Ne sám za sebe. Neběžím jenom svůj vlastní život, ale jsem v nějakém řetězci. Ti, co běželi přede mnou, byli lidé, kteří vyhlíželi lepší spasení, a protože měli naději

v lepší vzkříšení,⁹ odmítli svoje vzkříšení. **Odmítli svoje vzkříšení. Odmítli být vytrženi z toho, z čeho mohli být vytrženi. Protože měli lepší vzkříšení a protože chtěli doběhnout svůj díl, tak aby vám mohli předat co nejlepší čas. Aby vám mohli předat co nejlepší podmínky pro to, abyste mohli, nebo jsme mohli, vykonat svoji míru běhu. Amen?**

Nezprotivili jsme se hříchu až do krve. Lidé před námi pokládali svoje životy. V žalářích. Nechali se žrát lvy. A jedním jediným slovem se mohli nechat vykoupit. Ale pro lepší vzkříšení odmítli svoje vzkříšení. Stačilo říct: „Odmítám toho Ježíše. Chci žít dobrý život.“ Ale neudělali to. Se svými rodinami a dětmi byli upalováni a byli křižováni. Generace a generace a stovky a tisíce lidí. Byli umučeni, byli upáleni. Amen? Celé své životy obětovali. Opustili rodiny, opustili povolání. Opustili bohatství, opustili slávu. A opustili v konečném důsledku svoje vlastní životy. Někde mezi ně uprostřed, ač první, se zařadil Ježíš Kristus, který opustil všechno, co měl, odešel od Božího trůnu, aby přišel a položil svůj život. A já se najednou dívám na ten kolík a vidím ty lidi. Zavřu oči a vidím ty příběhy.

Nevím, jestli to můžete vidět vy. Viděl jsem několik filmů na tohle téma: Quo vadis, Ben Hur. Představuji si to. To je velmi reálná věc, bratři. Představuji si, že stejně tak jsem tam mohl být já. Se svými dětmi, se svojí ženou. Rozumíte mi? Stejně tak jsem tam mohl být já a položit svůj život za to, že miluji Krista. Tihle lidé to udělali nejenom pro sebe, ale i pro mě.

Víte, existuje jedna knížka, malé svědectví o životě Jana Husa. Malé svědectví o životě Jana Husa. Nějaký jeho kolega, snad Pogius, vydal svědectví o jeho chůzi a jeho životě. Přečtěte si to. Je to něco, co je malým písmem, aby se to tam vešlo, psáno na tom štafetovém kolíku, který jste dostali. Kdy jedním jediným slovem se Jan Hus mohl vykoupit. A jednou to udělal. Bylo mu tak mizerně, že jednou odvolal svoji doktrínu, jestli se nepletu. Na dvacet čtyři hodin. Když ho totiž přesunuli do lepšího vězení, aby ho mohli propustit, tak mu to došlo, a činil pokání.

---

⁹ Židům 11:35 – „Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení.“

Víte, ten člověk nečinil pokání oblečený, tak jak jsem já oblečený. Zdravý, jak jsem já zdravý. Najedený, jak jsem já najedený. On činil pokání po letech nebo měsících, nechci to teď poplést, kdy byl ve vězení. Vydával svědectví, že mu červi žrali kůži, že měl pod kůží červy. Stačilo, aby řekl jediné slovo, a mohl mít vzkříšení. Ale on čekal lepší vzkříšení. Píše tam, že měl dlouhé nehty. Nemohl si je ohryzávat, protože neměl čím. Byl tak nemocný, že mu vypadaly všechny zuby. Byl ve vězení, které bylo pod úrovní země a z vrchu mu tam tekla voda, takže byl neustále v centimetru, nebo tak nějak, ve vodě. Takové tam měl vlhko. Zkuste si to den, dva, tři, deset, měsíc, tři měsíce, deset měsíců. Nebyl nikdo, kdo by mu byl ochotný... Nebo byli lidé, kteří byli ochotní, ale nebyl nikdo, kdo by ho mohl z tohohle vytáhnout. Člověk tam je. Den a noc. A rozhoduje se a činí rozhodnutí na každý den. Říká: „Co si zvolím, co si zvolím?“ Je vám nabízeno vzkříšení, stačí zaklepat na dveře a je vám nabídnuto vzkříšení. Ale pro to lepší vzkříšení, pro to zjevení, které měl. Pro zjevení, které měl o způsobu církve; a to bylo malé zjevení. Víte, že byl katolík? Oddaný katolík? A věřil, že není jiná než katolická církev? To jeho zjevení bylo takhle malé, ale takhle v něm byl věrný, že doběhl až do konce. Doběhl až do konce, takže nemohl jinak, než odložit všechno, co měl, aby vydal svůj život a aby tohle zjevení podepsal svojí vlastní krví. Dostal zjevení, ale nemohl ho předat jinak, než že ho podepsal a dokázal, že je z Boha. Podepsal je svou vlastní krví, kterou to zjevení zpečetil tam někde, kde byl upálen.

To je jeden příběh. To je jeden příběh z tisíců. A teď dostanete ten kolík, kde tlip – Jan Hus, tlip – Luther, tlip – apoštol Pavel, tlip – Jan, tlip – Petr, tlip – Ježíš. Tlip – řekněte kohokoliv dalšího. David. Mojžíš. Kdokoliv šel před námi a kdokoliv vyhlížel lepší vzkříšení, a proto odmítl to vzkříšení tehdejšího času. A teď stojíte, ten šestnáctiletý kluk, který běží: „Halelujah, já jsem taky křesťan!“, dostanete kolík a najednou se vám tohle odehrává před očima. Co s tím člověk udělá? Co s tím člověk udělá?

Proč myslíte, že tady stojíme a neodpočineme si? Proč si neodpočineme? Copak jsme nedosáhli nějaké míry svatosti? Copak jsme nedosáhli nějaké míry spravedlnosti? Copak už si nemůžeme odpočinout a říct, že

to stačí? Nemůžeme, protože to, co máme v ruce, protože to, co nám bylo dáno, jsme si nevyvolili, ale byli jsme zařazeni na konec.

Víte, je mnoho lidí, kteří neunesou zodpovědnost z vítězství. Znáte to ze sportu? Znáte to? To je termín ze sportu, který říká, že neunesli zodpovědnost z vítězství. Byli lidé, kteří hráli, a hráli výborně, třeba tenis. Hráli, hráli, najednou zjistili, že to můžou posledním zápasem celé vyhrát. A neunesli to. Nezvládli to. Protože viděli, že to celé už ušli a že jim zbývá konec.

A my jsme postaveni do téhle těžké situace. Bůh si to zvolil, já ne. Bůh si zvolil, že tady budeme a že nám dá tenhle kolík do ruky. Není komu ho předat. Díváte se a říkáte: „Ááááá, je tady někdo, kdo to poběží lépe?“ Možná byste si řekli: „Já to radši dám někomu jinému. Radši zakopu tu hřivnu do země, abych o ni nepřišel. Je tady někdo, kdo to převezme, kdo poběží místo mě? Nějaký kazatel, nějaký farář, nějaký pastor?“

Ale Bůh říká, že tak to není. Protože je tělo Kristovo. Bůh nám říká, že co nám dal do ruky, je vzácné, protože zaplatil krví svatých. Bratři, my nebudeme stát tváří v tvář jenom Bohu, ale Bohu o to víc, že i těmhle bratrům.

Víte, to je, jako kdybyste běželi olympijské hry. Měli byste partu. Kolik jich běží? Čtyři ve štafetě? Jako byste měli partu čtyř lidí, se kterými trénujete. A oni tomu obětovali celý svůj život, svoje kariéry. Pro jednu olympiádu. Běželi a snažili se, položili všechno, běží až na pokraj svých sil, dají vám a padnou na zem. Vy dostanete kolík, ptáčci zpívají, pohoda, prostě pátek odpoledne... Doběhli byste a pokazili celý závod. Jak byste potom šli do šatny? Postavit se jim tváří v tvář a říct: „Tak co, to bylo dneska dobrý, ne?“ Přitom byste viděli, jak stojí, jak do toho vložili všechno a jak se nemohli spolehnout, že vám předají štafetu a vy dotáhnete do konce, co oni vám připravili.

V míře, kterou nám Bůh dal, každý běží, co mu Bůh dal. Ale, bratři, to nejsou nějaké hloupé olympijské hry. Nějaké čtyři roky tréninku. Nějaká hloupost, nějaký pohár pro slávu, která dneska je, a zítra pomíjí. Kdo z vás ví, kdo vyhrál štafetu v roce 1956. Nevíte? No dobře, to byl

špatný rok. 1960? 1964? 1968? Nevíte? A co hokej? Jsme hokejová země. Jak se jmenoval hráč, co střelil gól v roce 1974? 1985? To jsme hráli s Rusy, to i já si pamatuji. Nevíte. Sláva, která pomíjí. Která je o ničem. Amen?

A představte si to, jak přijdeme do šatny, nebo kam se to chodí, postavíme se každému z těch lidí, každému z těch rytířů, který tam bude opřený o svůj meč. Mlčky tam budou před Bohem, protože jenom Bůh ví, jaký běh běželi. Jak se postavíme každému z nich. Tváří v tvář uprostřed jednadvacátého století, kdy nám stačí sednout do letadla a být tam, kam Pavel musel cestovat ve dne v noci. Kdo se už topil na lodi, když měl cestovat a zvěstovat evangelium? Kdo z nás? Dneska máme Bibli, máme konkordance. Víte, kdo vyrobil konkordance? Lidé, kteří tomu zasvětili celý svůj život. Oni nedělali nic jiného, než že dělali konkordance – pro nás. Abychom mohli mít slovo. A tak dále a tak dále.

Teď přijdeme a ti lidé tam stojí. Možná to říkám sám sobě, já nevím. Necht' vám Bůh požehná. Ale věřím tomu, že chci přijít a říct: „Bože, odpusť mi. Odpusť mi, vidím, jak upadám.“ Vidím, jak běžím ten běh víry a jak mě musí Bůh najít a stáhnout zpátky.

Moje naděje je, když vidím Petra. Petra, který po všem zjevení šel na ryby. Zapřel Ježíše. Moje naděje je, že jsem jako Petr. Přes všechno slovo, které vám tady povídám a které vím, se najednou nacházím na rybách. Přichází Ježíš, klepe mi na rameno a říká: „Miluješ mne?“ „To víš, že ano.“ „Miluješ mne víc, než všichni tito ostatní?“ „Pane, ty víš, že ano.“ „Tak pas mé beránky.“ Bohužel často, přes všechno zjevení, které mám, se náhle naleznu, jak lovím ryby. Moje naděje je konec Petra. Halelujah.

A tak chci vždycky na to zavolání říct: „Bože, odpusť. Jak je to možné, už zase! Jak je to možné? Ale vím, že moje dobrota neexistuje a že jakoukoliv dobrotu, kterou mám, mám jenom skrze Tebe. A tak, Bože, nic netvrdím a nic nehraji, protože jsem první z hříšníků. Toužím po tom, abys mi dal pokání.“ Aby když se dnes jmenuje, abych zaslechl Jeho hlas. A nezatvrzoval své srdce. Abych mohl jít a mohl činit pokání a mohl položit svůj život a vzít Jeho. Abych mohl odložit svoji duši a získat Jeho duši pro věčnost.

Pojďme se podívat do epištoly Židům. Já nevím, kde začít, myslím, že můžu vzít Židy, někam zabodnout prst a číst. Uvidíte, že epištola Židům je pro nás. Protože my jsme Židé. Jsme ti, kterým bylo zjeveno Boží slovo. Jsme dneska duchovní Izrael. To nám Jirka bude někdy povídat, aby nám to obnovil. My jsme ten duchovní Izrael. Amen? Bůh má jenom jeden Izrael a ten Izrael jsme my. My jsme ti, kdo přijali Boží slovo. Dávlova snaha je, aby to, co se stalo Izraeli, se stalo i nám. Abychom nevstoupili. Abychom neporozuměli. Abychom hněvali Boha, že přestože jsme Jeho lid, tak nevstupujeme do Jeho věcí.

Začnu v Židům 11:32, abyste si nemysleli, že jsem vám tady povídal nějaké svoje emotivní výlevy. Abyste věděli, a máte povinnost mě napomenout, pokud to tak není, že se držím Písma. Tohle není místo, kde si budeme povídat svoje názory. *„A co' mám více praviti? Nepostačít' mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi a Barákovi, a Samsonovi, a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích.“* Samson pro nás porazil Dáгона v jeho chrámu. Dal nám naději na vítězství nad tímhle duchem. A zaplatil za to svým životem. *„Kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům. Uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učinění v boji, vojska zaháněli cizozemců. Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahování jsou, neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři. Kamenování jsou, sekáni, pokoušní, mečem zmordováni; chodili v kožích ovčích a kozelčích, opuštění, ssoužení, a zle s nimi nakládáno. Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a jeskyních, i v doupatech země. A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení. Proto že Bůh něco lepšího nám obmýšlel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti. Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje. Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího. A považte, jaký jest ten, kterýž snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v mysech svých hynouce.“* To je to, co nám Bůh říká. Ne proto, abychom si tady jenom četli příběhy těch, kteří byli před námi,

kteří běželi kola před námi. Ale abychom „*takový oblak svědků vůkol sebe majíce*“, odvrhli všeliké břímě, všechno, co nás táhne k zemi, k přízemnosti, přirozenosti, všechny sváry, všechny přízemnosti. Abychom odložili „*i snadně obkličující nás hřích*“.

Nevím, co by nám řekli. A každý z vás si zvažte svůj život. Představte si váš poslední měsíc. Pak si vezměte jednoho z těch svatých a představte si, že by s vámi byl dvacet čtyři hodin denně. Byl by váš život obrázkem svatosti a obrázkem toho, že jste převzali jejich poselství? A že v něm jdete dál? Nebo tady, jak se to říká, mluvíme vodu, a žijeme víno. Jestli říkám amen na to, co se tady káže, a potom chodím svým vlastním způsobem, který to popírá. Bůh nám něco dal a my nezvěstujeme jen sami sobě své vlastní spasení, ale zvěstujeme i těm okolo nás. Halelujah. Není to jen říct si tady amen. Musíme, v angličtině se to řekne krásně – „*walk it out*“. Musíme to projít, musíme to žít. Musíme v tom prostě chodit. To je to slovo. Rozumíte mi? Já tady nemůžu kázat o ctnosti, o mravnosti, o čistotě, a potom se chovat jinak. Protože znova křížuji Krista. Pokud nevěříte pravdě, tak ji odmítněte. Ale pokud věříte pravdě, tak se za dveřmi nemůžete chovat, jako kdybyste to neslyšeli, jako kdybyste to nepřijali.

Bratři, musíme činit pokání. Musíme činit pokání z toho, že naše chůze není svatá, tak jako On je svatý. Pokud jste si zvolili nejvyšší metu. Pokud ne, tak se vám omlouvám, že se mnou ztrácíte čas. Bůh nás nabádá, abychom se báli. Omlouvám se za to, že jsem kazatel strachu. Ještě vám přečtu z Židům ze 4. kapitoly: „*Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočinutí jeho, neopozdil se někdo z vás.*“

Písmo nás nabádá, abychom měli bázeň. Bratři, pokud by nás nenabádalo, tak si můžeme odpočinout v nicnedělání. Ale Boží slovo nám říká „*bojmež se*“, aby se nám snad nestalo, že nevstoupíme do odpočinutí. Tudíž je to velmi možné, že? Proto Boží slovo říká: bojme se. „*Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočinutí jeho neopozdil se někdo z vás. Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč slyšená, nepřipojená k víře těch, kteříž slyšeli.*“ Co je to víra?

Ukažte mi víru bez skutků, a já vám ukážu svoji víru ve skutcích.¹⁰ Víra není to, že s tím souhlasím. Víra je – „walk it out“. Víra je, že to musím prožít a jít v tom.

Pokud věříte, že je dobré chodit k zubaři, tak vás chci vidět jednou za půl roku u zubaře. Já tomu nevěřím, proto tam nechodím. Pokud věříte, že je dobré čistit si zuby, tak musíte stát před zrcadlem každý den dvakrát denně nebo třikrát denně podle vaší víry, a musíte to činit. Nemůžete věřit, že je dobré čistit si zuby, a zuby si nečistit. Protože pak jste blázni. To je bláznovství. Pokud věříte, že je dobré se držet v čistotě a ve spravedlnosti, a nadržíte se v čistotě a ve spravedlnosti, tak je to bláznovství. Protože tomu nevěříte. Kdybyste tomu věřili, tak to činíte.

Když bude hořet a budete věřit, že musíte utíkat, tak nemůžete sedět a zůstat tomu věřit. Protože uhoříte. Když vám Bůh bude říkat, abyste nešli ráno do práce, a věříte tomu, tak nemůžete jít ráno do práce. Některým bratrům Bůh řekl, že nemají jít ráno do práce. Sestře v Nigérii. Pracuje na velvyslanectví. Bůh jí řekl, aby udělala Jeho věc, a ona řekla, že musí do práce. Ale Bůh řekl: „Moje věci jsou první.“ Říkala: „Vždyť musím ráno do práce.“ A Bůh řekl: „Nejdřív udělej tohle a pak jdi do práce.“ Poslechla, protože připojila slovo k víře. Šla a učinila tu banální věc jako pro Hospodina, neposlechla své nadřízené a nešla hned ráno do práce. A když přišla... Tehdy byla ta akce, kdy vyhodili ambasádu do povětří. Nebyla tam, protože činila Boží věci. Boží dílo. To slovo bylo připojené k víře. „*Utekli ostrosti meče*“ – dneska mají jiné meče. „*Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočínutí jeho, neopozdil se někdo z vás. Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim...*“ – byla jim absolutně k ničemu, to je jinými slovy neprospěla, víte to? Ale byla jim absolutně k ničemu „*řeč slyšená, nepřipojená k víře těch, kteříž slyšeli.*“

Ještě poslední verš a už si sednu. Židům 2. kapitola: „*Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo.*“ Proto my, kteří jsme to slyšeli, tím pilněji, tím snažněji musíme šetřit toho, co jsme slýchali, aby nám to nevymizelo. „*Nebo*

---

¹⁰ Jakub 2:18 – „Někdo ale řekne: ‚Ty máš víru a já mám skutky.‘ Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutcích.“ (NBK)

poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kterážto nejprvé začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž jej slýchali, nám jest utvrzeno.“ To říká Pavel: „Kterak my utečeme, takového zanedbávající spasení?“ Pokud tohle bylo zvěstováno, pokud je taková cena zaplácena, pokud tohle bylo před námi, pokud ten kolík má na sobě tahle svědectví a lidé běželi, aby doběhli, aby dokonali svůj boj a svůj běh víry, „*kterakž my utečeme, takového spasení zanedbávající*“? Bůh vám požehnej. Amen.